

There is no translation of this article

Не се тревожете излишно!

Често ни се случва да погледнем някого и да си помислим какъв щастливец и късметлия е, здрав и млад, колко е успешен, какво добро семейство има, солидна кариера и висок стандарт на живот. После, когато се заговорим и опознаем и той ни разкаже за своите житейски трудности и тревоги, за това, което го мъчи, че не може да спи спокойно, защото работата не върви съвсем според очакванията, оставаме изненадани и си казваме – странна работа!

Като се замислим, и ние сме в подобно положение – винаги бързаме нанякъде, угрижени сме и недоволни, а най-интерсното е, че редовно сами се вкарваме в този капан на вечната неудовлетвореност и безпокойство. Истината е, че нашите тревоги и страхове много често са преувеличени и след като отминат, съжаляваме, че сме допуснали да ни умопомрачат и отнемат радостта от живота.

Днес Исус ни казва да не бъдем прекалено загрижени за своя живот: какво ще ядем, какво ще пием и какво ще облечем, но какво си мисли Той...? Още от първокласници ни мъчат грижи – от това какъв подарък ще ни купят нашите родители за рождения ден до това къде ще можем да си позволим да отидем на екскурзия за Коледа и Великден, дали детето ни ще завърши толкова успешно учебната година, колкото ни се иска, и в кой университет ще продължи своето образование и така до безкрай... Всеки ден – нови и нови грижи! Колко безсънни нощи, раздори, кавги, сълзи и огорчения преживяваме в гонене на болни амбиции. Често имаме чувството, че животът ни е изтъкан от проблеми! А Исус ни казва: Не! Не се тревожете излишно!

И има поне две причини за това. Първо: със своите притеснения не можем да променим нищо. И да се тормозим или не, утре ще бъде слънчево или облачно, сухо или дъждовно. И да се тревожим, или не, дори нашето здраве, на което често отдаваме най-голямо значение, ще бъде такова, каквото е. И да спим цяла нощ, и да будуваме, детето ни ще направи това, което си е наумило... Нищо не можем да променим с нашите тревоги, само ще изгубим мира и радостта си. И второ: докато ние треперим от страх, край нас животът просто преминава, без да забелязваме всички прекрасни неща, които ни се случват, заедно с неволите, които ни мъчат, и оставаме слепи за хубавото, което имаме – семейството, дома, вярата, близките и приятелите. Колко пъти препускаме, без изобщо да се замислим дали това, което днес ни огорчава, наистина ще бъде толкова важно и след пет години...

И към това обикновено се прибавя и друго, и то е още по-важно. Всички се въртим в този кръг и така лесно забравяме за духовните ценности и стремежи, които по рождение носим в себе си. А можем да погледнем на света и през други очила: Бог ни създаде с любов и ние сме Негови деца. Той вдъхна в нас небесен живот, подобно на Твореца, който излива букет от цветове, почерпани от природата, за да сътвори своите творби. За нас изпрати на света Своя Единороден Син – за теб и за мен, всеки ден ни напътства с мъдростта на Евангелието, отваря ни вратата на вечния живот и изписва нашите имена на дланите си. А колко пъти и ние изричаме думите от първото четиво, което чуваме днес: „А Сион казваше: *Остави ме Господ и Бог мой ме забрави!*“. Но отговорът е:

Ще забрави ли жена кърмачето си, не ще пожали ли сина на утробата си? Но, ако би и забравила тя, аз няма да те забравя.“

Исус ни учи, че езичниците са тези, които просят от своите богове преди всичко храна, пиене дрехи и вещи за временно ползване тук, на земята. Сред нас, християните, не би трябвало да бъде така.

Исус ни казва също: „Вашият Небесен Отец знае, че имате нужда от всичко това“. Да, всички имаме нужда от храна, на всички ни трябва дрехи и пари, за да си платим сметките, да отидем на екскурзия или почивка, трябва ни също и приятели, и кумове... Това ни е необходимо, и Бог го знае. А сега трябва да бъдем искрени и да признаем, че всъщност ние имаме всичко. Бог познава нашите потребности, и то още преди самите ние да ги осъзнаваме и да Го молим за тях. Ние не сме езичници, които трябва постоянно да подсецат своите богове за потребностите си. Та нали ние самите познаваме нуждите на нашите деца, знаем за какво тъжат и на какво ще се зарадват. Така и Бог познава нуждите на всеки един от нас.

Можем ли тогава да си позволим да живеем съвсем безгрижно, от днес за утре, без планове, стремежи и мечти? Не отива ли Исус в тези свои думи прекалено далече? Не. Той казва: „Но първом търсете царството на Бога и всичко това ще ви се придаде“. Това е!

В първенството между всичките ни желания да съумеем да дадем преднина на най-съкровения си копнеж – този, с който се родихме, да бъдем завинаги с Бога и с кротост и благост да вървим към Него. Важно е да имаме цел и да знаем какво търсим. Търсим мир за душите си. Търсим хармония и любов. Търсим уважение и обич, но не само да получаваме, изпитваме естествена необходимост и да даваме – и на ближния, и на Бога. А Той наистина познава всяко наше търсене и всяка нужда. Та ние сме Му на сърцето, имената ни са на дланите Му! Той няма и не може да ни забрави!